

HACAFRACKÁ HISTORIE

MARTINA
VRÁNOVÁ

HACAFRACKÁ HISTORIE

Martina Vránová

Kapitola první

Rodinné prokletí

Říkejte mi Ješek. Jestli se vám to jméno zdá podivné, počkejte si na pokračování – Ješek Bojislav Všemil Hacafrak. Tahle příšerná jména mi dala moje vlastní matka, avšak ne ze msty, ale protože mne tak milovala. Blábolím? Vůbec ne. Pocházím ze starého rodu slovanských kouzelníků, kde každý prvorozený syn nosí ta nejslovanštější jména. Je to tradice. Matka mi dala jména, která prý vystihují jen samé dobré vlastnosti. Bojislav slaví vítězství v boji. Všemil je všemi milovaný. Když se ale ptám na Ješka, jen se zapýří a prohlásí, že to jméno mi dala pro štěstí. To už je můj osud.

Prastrýc při genealogickém bádání vyzkoumal, že rod Hacafraků je starý jako východoevropská kouzelnická historie sama. První známý Hacafrak prý sloužil na dvoře knížete Vladimíra, ještě než se stal svatým. Přivázal se k soše Peruna na vršku nad Kyjevem, aby Vladimíra odradil od ničení starých bohů ve jménu křesťanství. Příliš nepořídil. Utopil se v Dněpru i se strženým Perunem. Další slavný Hacafrak radil polskému králi Krakovi, které panny obětovat drakovi. Nakonec obětovali i jeho. Neméně významného Hacafraka upálila šumperská inkvizice, když se snažil na Bobliga z Edelstadtu seslat zaživací obtíže, poněvadž jeho vyvolená byla jedna z čarodějnic obviněných z uřknutí krav. Problém byl v tom, že se prapředek

nedokázal rozhodnout, jestli na Bobliga seslat průjem nebo koliku. Na hranici tak skočili oba, avšak pouze jeho družka oprávněně. Abych výčet veleslavných dokončil, musím zmínit i Hacafraka působícího pod Jacobem Brucem v Petrohradě za vlády Petra Velikého. Na smrtelné posteli slavný alchymista a hvězdář Bruce vyzval mého předka, aby zazdil jeho spisy o černé magii do Sucharevské věže. Hacafrak to vykonal až příliš poctivě. S grimoáry zazdil i sebe.

Tyto příhody vám určitě napověděly prokletí rodu Hacafraků. Bohužel v celé rodině jsou na čarodějné umění nadané jen ženy. Muži prý nesou na chromozomu Y gen rezistentní na kouzlení. Avšak podle interpretace Hacafrackých žen, mužům chybí geny kouzelnické geniality, která je umístěna na upadlé části chromozomu X, z něhož pak zbývá jen nehodnotné Y. Problém je však ještě komplikovanější. Hacafractí mužové plodí pouze syny. Tudíž věhlas celého rodu závisí na cíleném obohacování genofondu vyženěnými manželkami. Každá ženitba tedy spočívá v rukou matky Hafarackého rodu, která pro svého syna vybírá vhodnou ženu.

Je s podivem, že při takovém genetickém nedostatku, Hacafrakové hráli a hrají v čarodějném světě významnou roli. Muži z rodu Hacafraků vždy zastávali ceněné politické pozice v čarodějném a pohádkovém světě. Najdete mezi nimi inspektory čarodějného vzdělávání, náměstky ministrů pro věci kouzelnické či dokonce astrology mocných vládců. Bohužel se ani jeden nedostal k této funkci vlastními silami. Příkladem je praprastrýc Hodislav, který má dodnes portrét ve vstupní hale Ministerstva čar a kouzel hned vedle všech ministrů. Byl totiž schopen vždy vytvořit vyrovnaný rozpočet,

aniž by ubral na finanční podpoře kouzelnicky neprosperujících čarodějů. Ti dostali své dávky, ale ministerstvo nikdy nebylo v mínusu. Klíčem k jeho úspěchu však byla jeho žena, prapratetička Lutona, která se už nemohla dívat, jak se její manžel patlá v jednoduchém účetnictví a páchá jednu finanční botu za druhou. Lutona se při svém pobytu ve Varšavě v roce 1780 nabídla hraběti Cagliostrovi jako médium při jeho proslavených seancích. Stala se jeho milenkou a vymámila z něj tajemství, jak cestovat v čase. Sama tvrdila, že to bylo ve spiritistickém transu. Avšak představa hraběte v sexuálním rauši, jak vykoktavá všechnu svou tajnou magii, je mnohem pravděpodobnější. Prapratetička pak předala kouzlo cestování v čase svému neschopnému manželovi. Jakmile zjistil, kam jeho zpackané rozpočty vedou, vrátil se o pár týdnů či měsíců a návrh rozpočtu upravil. Není nutné rozvádět, že toto privilegium využíval opravdu velmi často.

S takovou rodinnou anamnézou vám na sebevědomí nepřidá ani fakt, že jste kdoví kolikátá generace kouzelnické rodiny a navíc dědic mnoha panství včetně luhů a hájů plných divoženek, skřítků a hejkalů. Máte dopředu zajištěné místo ve státní kouzelnické správě a matka vám vybere tu nejvhodnější družku. Život jako v bavlnci, ač sám nemůžete dělat vlastně nic. A právě já, Ješek Hacafrak, to změním. Rozhodl jsem se, že dokážu něco sám, bez cizí pomoci. Moje matka, Kunhuta Hacafraková, rozená Trottelbaumová, vzácný to přínos do rodinného genofondu, si myslí, že je to jenom fáze v procesu dospívání Hacafrackých mužů. Prý si každý mužský jedinec musí projít obdobím vzdoru, aby se praktickým testováním své

kouzelnické neschopnosti přesvědčil o staré pravdě. Po tomto období přijde k rozumu a ožení se.

Já však ne. Nevím, kdy to vlastně začalo. Možná když mne rodiče odmítli poslat do soukromého učení k čaroději ze země Oz, protože by to bylo plýtvání penězi. Na ministerstvu mne prý vezmou i s výučním listem ze Všeobecné kouzelnické ze Země za sedmi horami a sedmi řekami. Je to jenom jejich vina, že mi odepřeli rozvíjet své schopnosti, jakkoli titěrné, v přední čarodějné vzdělávací instituci. Pak se nemohou divit, že jediná vysoká škola, která mne byla ochotná vzít, byla Transylvánská zemědělská. Mé studium však bylo důkladné. Dal jsem šanci téměř každému oboru, až jsem zakořenil v čarodějném rostlinářství. Dřepět u sazeničky fazole a hypnotizovat ji, aby rychleji rostla, mi docela šlo. Často mne sice přepadl spánek a já ztratil pojem o čase, takže se mohlo stát, že rostlina vlastně vyrostla sama, ale takovou trpělivost jako já nikdo jiný neměl. Přetrpěl jsem s tou fazolkou všechny deště i úmorná parna a podporoval ji v růstu. Od března do září pěkně vyrostla, i výborně plodila, avšak fazoli pro Jacka se mi vypěstovat nepodařilo, což byl smutný závěr, který jsem musel zahrnout do své diplomové práce.

„Ješku,“ ozval se z haly našeho rodinného sídla vysoký ženský hlas, „jdi vyvenčit pradědečka. Už je na čase.“

„Musím já?“ zkoušel jsem se z povinnosti vykroutit. „Na mně byla řada minulý rok.“

„Ješku, máš poslední prázdniny. Využij je, aby ses sblížil s příbuznými. Jakmile nastoupíš do práce, budeme tě vídat mnohem méně.“

„Mamí,“ zaškemral jsem a vykoul ze svého pokoje na točité schodiště. Dopředu mi ale bylo jasné, že vůli mé matky se nedá protivit.

„Jen jdi. Já peču buchty,“ naklonila hlavu, smlouvavě se na mne usmála a urovnala si asijskou jídelní hůlku v našedivělém drdolu. Moje matka předčasně zešedivěla. Ani vlastně nevím proč, ale vždycky si povzdechla, že babička, její matka, nemá tolik šedivých vlasů jako ona.

Pradědeček Čekan Hacafrak zasvětil celý svůj dlouhý život alchymistickým pokusům. Snažil se objevit recept na věčné mládí. Vlastně by měl být můj zářný vzor, protože ve svém snažení vytrval až do smrti. Avšak po pohřbu se znenadání opět objevil v domě. Jako by se nechumelilo, prošel zdí do ložnice ke své letité ženě a začal se dožadovat manželských povinností. Prababiččino srdce to tenkrát nevydrželo. Myslíte si, že kouzelnická rodina musí být na duchy zvyklá? To ano, ale s duchy čarodějů je to trochu jinak. Čaroděj se stane po smrti duchem, jen když za svého života nepředá veškeré své učení a vědomosti učni. Vzhledem k rodové kouzelnické neschopnosti se touto možností nikdy nikdo nezabýval. Ten dědek musí něco vědět. Jenže když to nepověděl za života, teď už se mu to v paměti určitě vyštrachat nepodaří. Věčné mládí, o kterém snil, se mu zachovat nepovedlo. Je mu dvě stě padesát devět a taky se na tak pokročilý věk chová. Například mému bratránkovi z druhého kolena ten škodolibý staroch nakukal, že v našem hájku je zakopaný poklad. Měl prý ležet devět sáhů pod zemí, devět kroků od devátého stromu. Bratránek si ve své lakotě ani neuvědomil, odkud má stromy začít

počítat. Celý hájek nám rozkopál, jen aby se nakonec zhroutil do poslední díry a smál se jako šílenec. Po téhle eskapádě jsme pradědu Čekana uzavřeli do staré petrolejové lampy a venčí se jen po nezbytně nutnou dobu, aby se uchovalo to minimum mentálního zdraví, které mu zbývá. Venčení však nijak příjemné není, protože se pradědečkovu duchu musí propůjčit tělo. A to teď čeká mne.

Co noha nohu mine, se šourám do sklepa. Tedy části sklepa, ve které přebývá pradědeček, se sklep říkat nesmí. Jednak není slušné přechovávat pradědečka na vejminku ve sklepě, jednak to opravdu bývala pradědečkova laboratoř. Dveře škodolibě zavrzaly.

„Nechte si toho,“ obořil jsem se na ně. „Buďte rády, že vás jednou za uherský rok někdo otevře!“

Určitě jsem je naštvál, protože se za mnou zabouchly s takovou razancí, že mě srazily až pod schody.

„No jo, no jo, já vím. Omlouvám se, jinak byste se zasekly a nepustily mě ven, co?“

Kdyby ty dveře neměly tak silná futra, určitě by se nadmuly pýchou. I ony jsou další nepovedený hacafracký experiment. Už si nepamatuji, který předeek to byl a co měl v úmyslu. Nakonec to ale dopadlo tak, že naše dveře do sklepa mají duši a, bohužel, velmi škodolibou osobnost. Ostatně takových nechtěných kouzelnických nedodělků je v našem sídle nepočítaně. Knihovna obsahující životopisy slavných Hacafraků a výčet jejich skutků připomíná jeden velký vtíp. Jen s nemalým úsilím lze tu humoristickou sbírku převyprávět do důstojné podoby.

Vcházím do pradědečkovy laboratoře. Jako obvykle dostanu obrovský záchvat kaše vzhledem k několikacentimetrovým nánosům prachu. Když vyplaším několik myší a najdu petrolejku, několikrát ji otřu rukávem. Nic se neděje. „No tak, dědo, mám tu lampu vyleštit ještě jednou?“ Tentokrát z knotu tenkým proužkem začne stoupat kouř. Chvilí se jen tak zmateně vznáší ve vzduchu, ale pak neomylně zamíří k mému pravému uchu. Jakmile mi v něm přestane zvonit, rozbolí mne hlava. To se pradědeček usazuje. Dnes mu to trvá obzvlášť dlouho. Nějak se nemůže uvelebit. Najednou si odkašlu, a prachem to není. Z hrdla mi vyjdou prapodivné zvuky, kterým mé mutovací období vůbec nemůže konkurovat.

„U Velesa,“ nadávám hvízdavým a skřehotavým hlasem, „kde mám ten opodeldok?“ Zapřu se do židle a snažím se postavit. Pomaloučku se narovnávám a šoupavým krokem s ohnutými zády se došourám až k polici, kde stojí různé lahvičky. Jednu po druhé si dám tři centimetry před oči, pak zase zanačívám a oddálím lahvičku na půl metru od sebe. Ta třetí je zjevně ta pravá, protože souhlasně přikývnu a začnu si vyhrnovat nohavici. Jenže u toho zakomíhám a zhroutím se na podlahu. Ten pád mi konečně umožní umenšit ve své hlavě pradědečkovu vědomí.

„Tak moment,“ říkám svým vlastním tenorem, „tenhle sajrajt mi na kolena mazat nebudeš. Minule jsem smrděl celej tejden.“

„No no, taky tě budou jednou bolet kolena,“ skřehotám pradědečkovým hlasem.

„Jenže tohle nejsou tvoje kolena. Jsou mladý a nebolí.“

„A kterej ty vlastně jseš? Nejseš ty Vlkomír?“

„Kdepak Vlkomír. To byl tvůj pradědeček, zato ty jseš můj. Já jsem Ješek.“

„Aha. Ješku, vyčisti mi jezdecké boty, ať se pořádně blýskají. Dnes večer máme pozvání k hraběnce Sternbergové na soiré,“ vesele skřehotá staroch v mém hrdle.

„Chceš ze mě udělat sluhu? Jsem tvůj pravnuček. A hraběnkou Sternbergovou neznám. Pravděpodobně je dávno mrtvá. Jenom ty tu strašíš přesčas.“

„To je nevědek,“ rozčiluje se. „Vy mladí si ničeho nevážíte, ani na návštěvu nepřijdete.“

„Dědo...“

„A neříkej mi dědo.“

„Dobře,“ přistupuji na jeho podmínky. „Čekane, já jsem na návštěvu přišel. Popravdě řečeno, už několik let tě chodím navštěvovat jenom já. Takže co bys chtěl dělat?“

„Jak to mám vědět?“ posteskuje si stařík. „Vždyť ani nevím, jaké je století, natož co by se v něm dalo dělat.“ V oku mne zastudí slza. Najednou mi je toho zoufalce líto.

„Nechceš se jít podívat na rusalky? Za chvíli se setmí a začnou tančit,“ navrhuji starému chlípnickovi jeho oblíbenou aktivitu. Tohle už mám vyzkoušené. Když pozoruje rusalky, má sice oplzlé řeči, ale je šťastný, což je pro mne jako jeho hostitele výhoda. Ani si nedokážete představit, co je to za hrůzu mít v sobě zatvrzelého nabručeného dědka.

„Jo. Je tam ještě ta zrzavá? Ta bývala krásná. A jak uměla vyhazovat nohama! Ještě pořád nepřišly na to, že existuje spodní prádlo?“

Za těchto nemravných poznámek jsme se vypravili do hájku. Hacafracké panství je dost rozsáhlé a slouží jako útočiště pohádkových bytostí z celého okolí, které moderní civilizace vystrnadila z jejich původního domova. V tom spočívá hlavní úkol všech dosud žijících a praktikujících čarodějů – opečovávají zbytky starých legend, kouzel a pohanských zvyků. Poté co pohanští bohové opustili svůj lid, nižší mytologické bytosti neměly kam se před novodobými pořádky schovat. Čarodějové, a to nejen slovanští, vytvořili kouzelný svět ve světě reálném, který slouží jako azyl. Nemyslete si však, že jsme zalezli do nory dávných časů a ohlodáváme kořínky. Průchod mezi světy je volný a čaroději často využívány. Moje matka by například bez automatu na pravé italské espresso nevydržela ani dva dny.

Hned v zahradě narazíme na lábuse. Kdysi to býval démon, který lákal zatoulané děti do jeskyní. Kdoví co tam s nimi dělal! Dnes se na našem panství živí jako zahradník. Po staletích, co se schovával v jeskyni, se mu najednou zachtělo na světlo. Avšak ukázalo se, že jeho podzemní původ má výhodu. Vypěstoval si totiž čich na různé druhy zeminy. Když pracuje na zahradě, vypadá to, jako by tam rylo divoké prase. Leze po čtyřech, čichá k zemi, pak se v ní začne hrabat a přemisťovat kyblík sem, kolečka tam. Výsledek ale není špatný. Když ho mímím, jen zachrochtá na pozdrav. Pak ale zavětrí. Patrně zachytil jemný nádech rozkladu.

„Ano, venčím pradědečka,“ vysvětluji.

„Nemluv za mě,“ hartusím jako Čekan. Na to lábus pokývá hlavou a jde si po svém.

Venčení pradědečka je jedna z nejnáročnějších činností, co znám. Jediná ještě nesnesitelnější věc byla hrát na kouzelnickém lyceu rugby. Žádný fanfrpál, co jste si vy lidé vymysleli, ale obyčejné rugby! V rámci utužování charakteru jsem byl nucen zakopávat o nohy protivníků a pak se válet zmlácený v blátě. Ty nohy mi vždycky nastavoval Gustav Lundvall, zdatný sportovec, nordicky dokonalý krasavec, miláček učitelů i dívčího lycea od vedle a také nadaný kouzelník. Zvládal bravurně všechno, včetně šikanování mé osoby. Určitě měl za celou střední školu enormní účet za zubní pastu, kterou mi neustále mačkal do bot.

„Zase ze sebe děláš oběť? Musíš se vzmužit a oplatit mu to. Vždyť jseš Hacafrak!“

A právě proto je venčení pradědečka tak psychicky náročné. Pořád mi leze do myšlenek.

„Jseš taková sušinka. Nožičky a ručičky máš tenké. Kde máš svaly? Víš, že jako Hacafrak potřebuješ šikovnou ženskou. Měl bys dělat všechno proto, aby z toho ta tvoje vyvolená něco měla. Dívat se na osvaleného, i když nenadaného manžela je vždycky lepší, než všechno odedřít za nepřitažlivé nedochůdce.“

„Já jsem, na rozdíl od všech předchozích Hacafraků, vystudoval vysokou školu a míním si svoji kariéru vybudovat sám.“ Nesnáším, když mi sahá do svědomí.

„Chlapče,“ snaží se se mnou usmířit, „tím jsme si prošli všichni. Většinou nás to přejde někdy po pubertě. Ty jseš asi pozadu.“

„Došli jsme do hájku,“ s radostí jsem změnil téma. „Je tu pěkná lavička. Sedneme si a počkáme na rusalky. Musíš být potichu, jinak je

vyplašíš.“ Ale klid mít nebudu, protože Čekanovy myšlenky mi stejně budou kroužit hlavou.

Netrvalo dlouho a v červáncích nad stromy hájku se objevilo hejno labutí. Snesly se do večerního oparu stoupajícího z vlhké trávy na paloučku a zhmotnily se do ženských postav. Odhodily loktušky a okamžitě se daly do tance. Byly vysoké a štíhlé. Pohyby měly ladné a na sobě jen hedvábné šátky. Měsíční světlo šátky prosvítalo a mužské fantazii poskytovalo dostatek materiálu pro svůdné představy, ale ne zase tolik, aby prozradilo příliš. Dívky tančily po trávě tak lehounce, že se ani stéblo pod jejich bosýma nožkami nesklonilo. I Čekan se dal unést jemnou elegancí a notnou chvíli byl zticha. Jedna z rusalek si nás ale všimla. Většinou jsou velmi plaché. Utíkají při sebemenším pohybu vetřelce. Vím to, protože i mou oblíbenou činností je pozorovat rusalky. Já je však pozoruji z estetických důvodů, na rozdíl od toho chlípníka ve mně, jehož myšlenky vám raději zprostředkovávat nebudu. O to zvláštnější bylo, že ona divoženka se na mne nejprve usmála a pak se pomaloučku každým zatančeným kolečkem po palouku přibližovala k lavičce, na které jsem seděl. Měla dlouhé plavé vlasy, jimž měsíční světlo propůjčovalo namodralý nádech. Přitančila až ke mně a skoro až koketně se zarděla a zachichotala. Pak nám předvedla krátký soukromý taneček, u kterého Čekan blaženě chrochtal a mně vystřelovala jeho zapříčiněním ruka nahoru, jako by jí chtěl dát dvacku za tanga. Asi to zafungovalo, protože na mne dívka upřela své světle modré rybníčky očí, kterými sjela ke svým kotníkům a navedla můj pohled směrem nahoru po své nožce na rozkošné znaménko akorát nad kolenem.

„Zdravím vás uctivě, slečno,“ zakvával praděda, „můžete mi říkat Čekan. Jakkak se jmenujete vy?“

No, počkej, ty starej sprostáku. S námahou jsem napřímil Čekanova několiksetletá kolena a dal se na pochod zpět domů.

„Nechod', třeba by ses mohl něco přiučit,“ prosil, abychom ještě zůstali.

Nemělo smysl odpovídat. Jenom bych ho popudil. Už teď mi nadával do trpasličích záprtků a prudérních elfích nafoukanců. Nevděčník!

Na zpáteční cestě na panství jsem kulhal, klel a u toho kolem sebe plácal rukama a hrozil mrakům. Když se pradědeček dostane do ráže, dokáže člověka úplně ovládnout. Zarputile se vzpíral všem mým pokusů vypadat alespoň trochu jako normální osoba a dovést ho zpět do laboratoře. Zabořil paty do země, rukama mával směrem nahoru. Tentokrát však ne na oblohu, ale na našeho erbovního ptáka Noha, který seděl nad hlavním vstupem do domu.

„Ty orientální mezuláne,“ pustil se do něj.

I při pradědečkově shrbeném postoji jsem zahlédl, že Noh pohnul okem, ačkoli si nevzpomínám, že by dříve projevoval známky života. Čekan mu však vyčítal něco, za co nemohl. Pták Noh se k nám Slovanům opravdu dostal z Blízkého východu, ale copak my všichni Indoevropané nepocházíme ze stejného místa? Prý na střeše kdysi seděli dva Nohové proti sobě. Dnes už zbývá jen tenhle. Ostatní vymřeli. A ten dědek mu ještě nadává!

Kapitola druhá

První den

Včera večer jsem se důkladně prozkoumal v zrcadle. Na to že mám titul mistra magické flóry, vypadám spíš jako nejapný sedlák než učenec. Ani po fyzické stránce se nemohu chlubit ničím výjimečným. Pokožku mám bledou, ale ne dost, abych si mohl hrát na zajímavého intelektuála nepolíbeného sluncem. Vlasy mám delší a tmavé, ale ne dost dlouhé ani tmavé, abych s nimi mohl romanticky pohazovat. Oči mám nevýrazně šedé a nos vystouplý, ačkoli ne tolik, aby se dal nazvat orlím. Ani lícni kosti mi nevyčnívají, o bradě se nedá ani mluvit. Nevýraznost je můj osud. Nejsem ani geneticky tmavý Slovan, ani ikonicky blondatý Ivan z pohádky.

Máti to asi myslela dobře, když mi na dnešek nabízela rubášku, abych hrdě reprezentoval svou etnickou příslušnost. Avšak podle mého názoru dobře padnoucí oblek se na první den v práci hodí mnohem lépe. Mohu se přeci počítat mezi mladé moderní čaroděje. Po několikahodinové snaze si takový oblek vykouzlit jsem to vzdal a raději si zašel do vašeho světa do konfekce. Nechávat to na poslední chvíli a spoléhat se na své schopnosti opravdu nebylo moudré. Konfekce přeci jen leckdy odporuje popisu „dobře padnoucí“. Takže tu teď stojím v kalhotách pro vyrostlého studenta a saku pro pivaře a přede mnou je Mičako.

Ministerstvo čar a kouzel je světová organizace zástupců čarodějů a kouzelníků různých národů a etnik. Naše evropská sekce se sestává z Teutonů, Keltů, Mediteránců a Slovanů. Pak je tu ještě skupinka minoritních etnik zastoupená finským bardem Wainamoinenem. My pohané, jak se asi dá čekat, jsme se odtrhli od křesťanů. Ti jsou stejně nabubřelí kvůli své již dlouhodobé nadvládě nad lidským světem, a tak si udělali samostatnou sekci. Navíc jsou ti nafoukanci jenom kněží, nikoli čarodějové. Čarodějové kouzlí tak, že mezi formulí či lektvarem a samotným zázrakem je přímé spojení, ale křesťané ke všemu potřebují boha. Jejich kněží vyřknou zaříkací formuli – modlitbu – a čekají na boží intervenci. My čarodějové také občas uvítáme pomoc bohů, ale úplně se na ni nespoleháme. Víme, že bohové mají svoje nálady. My si myslíme, že když největší křesťanský čaroděj proměnil vodu ve víno, nepotřeboval k tomu za každou cenu boží pomoc. Oni tvrdí, že ano. Ba co víc, on sám byl prý bůh. Že nesmrtelní bohové mají se smrtelnými ženami děti polobohy, je přece docela obvyklé. Kvůli tomuto názoru na nás však prskají a označují nás za rouhače. Ať si to teda rozmyslí – buď je to polobůh, nebo člověk. Když je člověk, musí být čaroděj.

Osmělil jsem se, vystoupal po kamenném schodišti a s námahou otevřel těžké dřevěné dveře zdobené kovovým tepáním. Z prostorné vstupní haly zavál chlad. Po několika krocích jsem se zastavil a rozhlédl. Po ochozech obíhajících jednotlivá patra se pohybovaly postavy smrtelné i nesmrtelné, staří čarodějové v řeckých tógách i mladí v módních formálních oblecích. Nad hlavami se jim občas mihl nějaký přízrak a pod podpatkem vypíslk přišlápnutý šotek.

„Tady není nic k vidění. Neokounějte a nahlaste, za kým jdete,“ najednou se ozve hluboký dunivý hlas, který zjevně mluví na mne. Ať se rozhlížím sebevíc, postavu, které by hlas mohl patřit, identifikovat nedokážu.

„Ještě jednou se vás ptám. Za kým jdete?“

„Za mistrem Kostějem,“ odvětim do prázdna.

„To by mohl říct každý,“ kárá mne nevrlý hlas. „Máte smluvené jednání?“

„Myslím, že ano,“ koktám.

„Tak vy myslíte?“

„Matka mi ho měla dohodnout před nástupem.“

„A matinka domluvila. To je dneska mládež!“

Teprve teď jsem si všiml, že zpoza na první pohled prázdného recepčního stolku na mne zírají dvě oči. Za pultem seděl v židli zaklíněný trpaslík evidentně severského původu. O co měl větší pleš, o to měl delší vous. Na podsadité postavě měl navlečenou kroužkovou košili a za sebou v prosklené skříni vystavenou bojovou sekyru. Sklonil jsem se k pultu a představil se.

„Mistře Hacafraku!“ trpaslík jako zázrakem ožil, škleb se mu změnil v úsměv, sesul se ze židle a oběhl recepci ke mně. „Už vás čekáme. Dnes ráno mi slečna Jaga o vás řekla. Určitě budete cenný přínos pro ministerstvo.“ Začal mne tahat za nohavici. „Musíte výtahem do třetího patra a pak doleva. Jsou to druhé dveře. Slečna Jaga se už o vás postará.“

„Slečna Jaga?“ zareagoval jsem zmateně.

„Jistě. Ta je přece od vás, ze slovanské mytologie.“

Poklonil jsem se trpaslíkovi a nastoupil do výtahu. Z pohádek znám jenom babu Jagu, které se přezdívá kostlivá noha a železný zub a která málokdy udělala něco dobrého. Tahle babizna mne tu bude uvádět a představovat vlivným čarodějům. To už je můj osud!

V třetím patře jsem zaklepal na dveře s nápisy Ředitelství – Kostěj nesmrtelný a Sekretariát – sl. Jaga. Po sopránovém „dále“ jsem vstoupil a oněměl. Žádný železný zub ani kostlivá noha. Tohle byl bělostný dentální implantát a nožka baletky. Mladá žena mého věku v těsném kostýmku se koketně nakláněla přes stůl a růžovou konvičkou zalévala uvadlou fialku v květináči. Okázale u toho vystrkovala oblý zadeček a zvedala nožku v černé lodičce s vysokým jehlovým podpatkem. Otočila ke mně svou blondátou hlavičku a našpulenými rudými rtíky se zeptala: „Přejete si?“

Ani slovo ze mne nevypadlo. Stál jsem v otevřených dveřích a zíral.

Slečna Jaga nechala zalévání. Přistoupila ke mně a od hlavy až k patě si mě prohlédla: „Nechte mne hádat. Vy budete Hacafrak.“

„Jak...“ zase koktám.

„Jak to vím?“ zachichotala se. „Podobáte se Hodislavu Hacafrakovi, i když ten portrét v hale není příliš lichotivý. Pokud si dobře pamatuju, míval takový rozpačitý, zaražený výraz. Stejně jako vy.“ Vzala mě pod paží a dovedla ke křeslu. „Navíc jsem se s paní Kunhutou dohodla na tuto hodinu, takže kdo jiný byste mohl být? Půjdu vás ohlásit mistru Kostějovi,“ čile odcupitala do vedlejší místnosti.

Zůstal jsem sám a vzpamatoval se z překvapení. Vím, že baba Jaga, tedy slečna Jaga, je nesmrtelná mýtická bytost, ale kolik jí vlastně může být? A jak si udržuje takovou postavu? Budu si muset zvykat na novou podobu. Po chvíli přemítání, když se pořád neozývalo pozvání k řediteli, jsem se rozhodl uvést se, jak se patří. S květinami, obzvláště náladovými fialkami, musíte zacházet jemně. Pomalu k nim přistoupíte, zavřete oči a pokusíte se naladit na jejich mentální frekvenci. Snažíte se jim vnuknout myšlenku, že musí reprezentovat ducha tak významného místa jako je ministerstvo, že nesmí churavět a musí se zvetit. To vás však z kouzelného snažení nesmí vyrušit úzkostné „ách“ jako mne. Otevřel jsem oči, avšak přede mnou již nebyla rostlinná chcíplotina. Byly tam na prach rozpadlé lístky a stonky bývalé fialky. Aby toho nebylo dost, právě v té chvíli se otevřely dveře do ředitelny a úsměv vycházející slečny Jagy ztuhl.

„Jste očekáván,“ nemile odsekla.

Omluvně jsem sklopil zrak a obešel ji obloukem až do velké místnosti se starožitným psacím stolem na konci. Zjev Kostěje nesmrtelného mne však nepřekvapil. Očividně nevyužíval moderní výhody plastické chirurgie jako jeho sekretářka. Za stolem seděla kostnatá postava staříka. Vetchá kůže mu obepínala holou lebku tak těsně, že byla vidět sebemenší nerovnost. Z brady mu vyrůstala parodie plnovousu – několik šedivých chomáčů se mu spouštělo až na prsa. Ani svůj původ nezapíral. Na sobě měl našedlou rubašku a úzké kalhoty zasazené do válenek. Přes to všechno neobvykle lehce vstal, rychlými kroky závodního běžce překonal dlouhou místnost a silou zápasníka mi rozdrtil nataženou ruku.